

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka, soudkyně Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a soudce JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **P. M.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, Praha

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

R. S.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2021, č. j. 045369/2021/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2021, č. j. 045369/2021/KUSK, a rozhodnutí Obecního úřadu Předboj ze dne 15. 3. 2021, č. j. 290/21/OÚ, se ruší v části týkající se odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informace ze dne 28. 2. 2021 o tom, na jaké škole získal každý ze zaměstnanců obce Předboj nejvyšší dosažené vzdělání.
- II. Obecnímu úřadu Předboj se nařizuje, aby ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci informaci podle jeho žádosti o poskytnutí informace ze dne 28. 2. 2021 o tom, na jaké škole získal každý ze zaměstnanců obce Předboj nejvyšší dosažené vzdělání.
- III. Ve zbytku se žaloba zamítá.

- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl žalobcovu odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Předboj (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 15. 3. 2021, č. j. 290/21/OÚ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Povinný subjekt prvostupňovým rozhodnutím dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 12/2020 Sb. (dále jen „informační zákon“), částečně odmítl žalobcovu žádost ze dne 28. 2. 2021, jíž se žalobce domáhal poskytnutí informací dle informačního zákona. Žádost byla odmítnuta v části, v níž žalobce požadoval a) u každého zastupitele a starostky uvést jejich nejvyšší dosažené vzdělání, na jaké škole dosáhli nejvyšší dosažené vzdělání a v kterém roce, neboť povinný subjekt není oprávněn takové informace zpracovávat, a b) u každého zaměstnance uvést, na jaké škole dosáhli nejvyšší dosažené vzdělání a v kterém roce, neboť tyto údaje nevypovídají o veřejné činnosti zaměstnanců.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce předně uvedl, že mu není zřejmé, jak mohl žalovaný vydat napadené rozhodnutí, pokud v něm uvedl, že doručení odvolání datovou schránkou nebylo prokázáno, a nebylo tedy postaveno na jisto, zda odvolání bylo podáno včas. Dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou, neboť je přesvědčen, že údaje o konkrétní škole a roku ukončení studia na ní vypovídají o veřejné nebo úřední činnosti. Tento závěr plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) např. z rozsudků ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015-46, a ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 345/2017-73. Pod pojem veřejná činnost spadá i údržba zeleně nebo úklid odpadků. Údaj o škole, na níž zaměstnanci (žalobce uvádí jako příklad účetní a údržbáře zeleně a dopravního značení) získali nejvyšší dosažené vzdělání, je důležitý pro posouzení jejich kvalifikace, stejně jako rok dokončení studia, který svědčí o délce získané praxe. Podle NSS plní poskytnutí informací preventivní funkci, neboť napomáhá předcházet nežádoucím situacím a motivům ve veřejné správě, vede k větší odpovědnosti a transparentnosti. NSS rovněž uvedl, že veřejný zájem na poskytnutí informací o dosaženém vzdělání není omezen jen na nejvyšší funkce v rámci veřejné správy. Podle žalobce nelze z částečně poskytnutých informací zjistit, zda zaměstnanci povinného subjektu splňují kvalifikační předpoklady k výkonu jejich veřejných a úředních činností. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že povinný subjekt při výběru zaměstnanců vyžaduje splnění určitých kvalifikačních a odborných předpokladů. Dále uvedl, že je zarážející, že sám žalovaný na totožnou žádost týkající se zaměstnankyně žalovaného poskytl informaci o tom, na jaké škole získala nejvyšší dosažené vzdělání, a to i přes její nesouhlas.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 43 A 77/2019-68, jenž obsahuje závěr o tom, že žalobce neplní roli tzv. společenského hlídacího psa. Podle žalovaného nevede žalobce veřejnou diskusi týkající se údržby zeleně a údaje o dosaženém vzdělání pro takovou diskusi ani není potřebná. Žalovaný dále poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod požaduje po státu pouze poskytování informací, jež se týkají veřejného zájmu. Dále poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, č. 188, sv. 87 Sb. ÚS (dále jen „platový nálezy“), jenž stanoví kritéria

pro poskytování informací, která je třeba splnit kumulativně. Žalobce neprokázal, že plní roli tzv. společenského hlídacího psa a že požadované informace mají sloužit k ochraně veřejného zájmu.

4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že v dané věci se podaná žádost netýká výše platů, a nelze tudíž aplikovat závěry platového nálezu. Žalovaný ani nevyzval žalobce k tomu, aby s ohledem na test ústavnosti doplnil žádost o jakékoliv údaje. Opět poukázal na skutečnost, že žalovaný v jiné věci poskytl obdobné údaje o vlastní zaměstnankyni, přičemž má za to, že neposkytnutím požadovaných informací v projednávané věci postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“).
5. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že nesouhlasí s poskytnutím svých osobních údajů. Povinný subjekt těmito informacemi, které se týkají zastupitelů obce, ani nedisponuje. Žalobce obdržel informace v souladu s § 8a informačního zákona a se zněním žádosti, neboť uvedení konkrétní školy, na níž lze studovat rozličné obory, vč. roku jejího ukončení, který může a nemusí mít vliv na zkušenosti a praxi, nic nevypovídá o veřejné nebo úřední činnosti zaměstnance nebo o jeho funkčním a pracovním zařazení. Skutečnost, že se žalobce neumí zeptat tak, aby obdržel relevantní informace o délce pracovní praxe nebo studijním oboru, nelze přičítat k tíži toho, kdo informace poskytuje nebo jehož se týkají.

Skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu

6. Žalobce dne 28. 2. 2021 požádal povinný subjekt o poskytnutí seznamu zaměstnanců a zastupitelů včetně starostky ve tvaru jméno a příjmení, u každého zaměstnance zastupitele a starostky uvést jejich nejvyšší dosažené vzdělání, a dále uvést, na jaké škole dosáhli nejvyšší dosažené vzdělání a v kterém roce.
7. Dotčené osoby, jichž se požadované informace týkaly, na dotaz povinného subjektu shodně uvedly, že s poskytnutím údajů nesouhlasí. Přípisem ze dne 15. 3. 2021, č. j. 220/21/OÚ, povinný subjekt poskytl žalobci informace o jméně a příjmení jeho zaměstnanců a zastupitelů obce včetně starostky a v případě zaměstnanců též obecné informace o nejvyšším dosaženém vzdělání a typu školy, na němž toto vzdělání získali.
8. Současně vydal povinný subjekt prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost zčásti zamítl, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. Ve stručném odůvodnění uvedl, že požadované údaje týkající se dosaženého vzdělání, školy a roku ukončení studia nic nevypovídají o veřejné nebo úřední činnosti, funkčním či pracovním zařazení zaměstnanců. Jelikož žádný ze zaměstnanců ani neudělil souhlas, povinný subjekt není oprávněn tyto informace poskytnout. Vzhledem k tomu, že pro výkon funkce zastupitele není předepsáno žádné vzdělání, není povinný subjekt oprávněn takové informace zpracovávat, a proto neposkytl ani údaje o vzdělání zastupitelů obce včetně starostky.
9. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné a nedostatečně odůvodněné. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2019, č. j. 11 A 263/2018-35, uvedl, že informace o dosaženém vzdělání zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu podle § 8a odst. 2 informačního zákona. Otázka, jestli jsou pracovní pozice ve veřejné správě obsazovány osobami s odpovídající kvalifikací, je relevantním objektem veřejného zájmu. V této souvislosti odkázal též na již uvedené rozsudky NSS (viz bod 2 tohoto rozsudku).

10. Žalovaný vydal dne 12. 4. 2021 napadené rozhodnutí, kterým zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Konstatoval, že v případě zastupitelů obce není předepsáno žádné vzdělání, a proto povinný subjekt nemá žádný důvod tyto údaje shromažďovat. Pokud jde o zaměstnance, má sice povinný subjekt údaje o roku ukončení vzdělání a konkrétní škole k dispozici, protože zaměstnanci dokládají splnění podmínek pro výkon zastávané pozice, ale tyto údaje o veřejné a úřední činnosti nic nevypovídají. Dosažené vzdělání (např. VŠ, ÚSO, SO) o výkonu veřejné činnosti vypovídá, tyto údaje však byly žalobci typově poskytnuty, přičemž ne každý zaměstnanec samosprávného celku vykonává veřejnou a úřední činnost (např. úklidové nebo údržbové práce lze jen těžko podřadit pod pojem veřejná činnost). Na jaké konkrétní škole a v kterém konkrétním roce zaměstnanec předepsané vzdělání dosáhl, již o jeho úřední činnosti nevypovídá.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
13. O žalobě rozhodl soud bez jednání, jelikož žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť dokazování neprováděl a veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení žaloby soudem

14. V první řadě se soud zabýval nejasností ohledně včasnosti podaného odvolání. Soud musí přisvědčit žalobci, že v daném případě došlo k pochybení na straně povinného subjektu, jenž předložil žalovanému správní spis bez dokladů prokazujících den doručení prvostupňového rozhodnutí žalobci a den podání odvolání. Ve správním spise je sice založena dodejka datové zprávy, kterou bylo do žalobcovy datové schránky doručováno prvostupňové rozhodnutí. Z dodejky však plyne pouze údaj o dodání datové zprávy do datové schránky, nikoliv údaj o jejím následném doručení žalobci. Zcela chybí údaje o podání odvolání. Absence obou dokladů o doručení proto brání posoudit včasnost žalobcem podaného odvolání. Za takové situace měl žalovaný správně vyzvat povinný subjekt k doplnění správního spisu o potřebné doklady o doručení, což neučinil. Soud proto musí konstatovat, že postup obou správních orgánů svědčí jednak o nedbalém vedení správního spisu povinným subjektem a jednak o tom, že žalovaný rezignoval na zkoumání včasnosti odvolání. Tyto nedostatky nicméně nepostačují ke zrušení napadeného rozhodnutí. (Bylo by ostatně paradoxní, pokud by se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že správně mělo být odvolání zamítnuto pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu bez meritorního posouzení.) Žalobce nemohl být postupem žalovaného jakkoliv zkrácen na právech, pokud i přes pochybnost o včasnosti jeho podání bylo odvolání meritorně projednáno a bylo o něm v odvolacím řízení rozhodnuto. Nanejvýš dopřál žalovaný žalobci vyšší procesní standard,

v žádném případě mu však neupřel žádné z jeho subjektivních veřejných práv. Soud proto shledal tuto námitku (či spíše jen žalobcovu připomínku) nedůvodnou.

15. Pokud jde o rozsah uplatněných žalobních bodů, soud dále konstatuje, že žalobce se v podané žalobě soustředil pouze na zpochybnění důvodů odmítnutí žádosti v části týkající se informací o zaměstnancích. Nikterak však nezpochybňuje závěr o tom, že nelze poskytnout informace týkající se vzdělání zastupitelů a starostky obce Předboj, což správní orgány odůvodnily tím, že povinný subjekt není oprávněn takové informace zpracovávat, a tedy s nimi disponovat. Soud je dle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán uplatněnými žalobními body, a proto se přezkumem této části napadených rozhodnutí nemohl zabývat. V části směřující proti rozhodnutí správních orgánů o odmítnutí poskytnout údaje o vzdělání zastupitelů a starostky obce soud nemohl žalobě vyhovět.
16. Dále se tedy soud zabýval jen otázkou, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky pro odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informací, jež se týkaly zaměstnanců obce, konkrétně informací o škole, na níž získali nejvyšší dosažené vzdělání, a roku ukončení studia.
17. Podle § 8a odst. 1 informačního zákona informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Podle odst. 2 povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
18. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
19. Podle § 16 odst. 5 informačního zákona při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
20. Poskytováním informací o dosaženém vzdělání v kontextu výkladu § 8a odst. 2 informačního zákona se již opakovaně zabývala judikatura správních soudů, na niž ostatně žalobce opakovaně poukazoval v průběhu správního řízení. NSS v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015-46, č. 3310/2015 Sb. NSS, uvedl, že „[p]okud určitý údaj o fyzické osobě patří nejen výlučně do soukromí dotčené osoby, ale je také součástí veřejné sféry a existuje veřejný zájem na jeho poskytnutí, vztahuje se na něj nejen právo na ochranu soukromí subjektu údajů, ale také právo na informace svědčící naopak žadateli o předmětnou informaci (...) Nejvyšší správní soud proto nepochyboval, že údaje o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy náleží z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím také do veřejné sféry. Otázky, zda jsou pracovní pozice ve veřejné správě obsazovány lidmi s odpovídající kvalifikací, jsou důvodně předmětem veřejného zájmu a jsou způsobilé přispět k veřejné diskusi. Na požadované údaje tedy dopadá právo na informace zaručené v čl. 17 odst. 4 Listiny. Tato skutečnost ovšem sama o sobě nestačí pro závěr, zda lze předmětné informace poskytnout. Právo žadatele o informace se totiž často střetává s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromí, které mu zaručují čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny.“ Dále konstatoval, že „**informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu**

pojmu „veřejná a úřední činnost“ obsaženého v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. [obdoba nyní účinného § 8a odst. 2 informačního zákona – pozn. soudu] *Předmětné informace vypovídají o základních předpokladech pro výkon zastávané funkce ve veřejné správě (a to jak v obecné rovině, tak v konkrétním případě) a mají příčinnou souvislost s pracovněprávním vztahem mezi zaměstnanci a stěžovatelem.*“ Po provedení testu proporcionality obou navzájem si konkurujících práv na ochranu soukromí a na informace NSS dospěl k závěru, že *„veřejný zájem na poskytnutí požadovaného typu informací o zaměstnancích veřejné správy převažuje nad zájmem na ochraně soukromí dotčených osob.“* V této souvislosti NSS konstatoval, že *„[z]veřejnění informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi za běžných okolností nepředstavuje žádnou podstatnou újmu. Nedotýká se výsostně intimního nebo osobního prostoru. Nejedná se o citlivý osobní údaj ve smyslu § 4 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů [toto ustanovení již bylo zrušeno – pozn. soudu]. Nelze ji považovat ani za informaci, která by dotčenou osobu nějak urážela nebo snižovala její lidskou důstojnost. Sama o sobě tato informace nemá negativní informační obsah. Negativní konotaci by mohla získat např. tehdy, pokud by dosažené vzdělání a odborná praxe zcela zjevně neodpovídaly pozici, kterou zaměstnanec veřejné správy zastává. V takovém případě by ovšem bylo zcela namístě na takovou skutečnost upozornit a podrobit ji veřejné diskusi.“* NSS se navíc neztotožnil ani s námitkou, že *„veřejný zájem na poskytnutí údajů o dosaženém vzdělání a odborné praxi existuje pouze u těch nejvyšších funkcí v rámci veřejné správy. Zájem na transparentnosti veřejné správy a její kontrole existuje nejen u osob, které reprezentují daný úřad navenek a s nimiž si veřejnost spojuje daný úřad na základě jejich vystupování v médiích, ale i u dalších osob, které se na výkonu veřejné správy podílejí“* (zdůraznění doplněno soudem).

21. Na tyto závěry NSS navázal v rozsudku ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 345/2017-73, jenž se týkal poskytnutí údajů o dosaženém vzdělání příslušníka Policie České republiky včetně údaje o konkrétní vysoké škole, na níž vzdělání získal. NSS dospěl k závěru, že tyto údaje měly být poskytnuty a pod pojem *veřejná nebo úřední činnost* zahrnul i informace o konkrétní škole, na níž taková osoba dosáhla vzdělání. Dodal přitom, že *„[i]nformace o dosaženém vzdělání zaměstnance veřejné správy by podle výše zmíněného rozsudku NSS [č. j. 8 As 12/2015-46] bylo možné odmítnout z důvodu zneužití práva, pokud by žádost o informace měla za cíl poškodit dotčenou osobu, již se informace týká (např. ji šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči ní nenávisť apod.).“*
22. Soud si je vědom toho, že shora citovaného závěry NSS učinil v době účinnosti již neplatné právní úpravy, tj. před účinností nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení GDPR“; účinné od 25. 5. 2018), před účinností zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (účinný od 12. 3. 2019), i zákona č. 111/2019 Sb. (účinný od 24. 4. 2019), jímž byl novelizován informační zákon. Tímto zákonem byl do ustanovení § 8a informačního zákona vložen druhý odstavec, podle něhož platí, že *„[p]ovinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejné činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“* Citované ustanovení je však obdobou původního ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. NSS přitom v již citovaném rozsudku č. j. 8 As 12/2015-46 ve vztahu k tomuto ustanovení dovodil, že informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu *„veřejná a úřední činnost“* užítoho v tomto ustanovení. I nadále tak platí výklad, že

požadované informace o nejvyšším dosaženém vzdělání i o konkrétní škole vypovídají o základních předpokladech pro výkon veřejné a úřední činnosti.

23. Poskytnutí požadovaných informací je podle čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR zákonné nejen tehdy, jestliže s poskytnutím příslušných údajů vysloví dotčené osoby souhlas, ale také v dalších případech, zejm. je-li zpracování osobních údajů nezbytné pro splnění právní povinnosti zpracovatele [čl. 6 odst. 1 písm. c)]. O takový případ se jedná právě v posuzované věci, neboť povinný subjekt plní povinnost plynoucí mu z informačního zákona. Na závěr o povinnosti povinného subjektu poskytnout žalobci požadovaný údaj o konkrétní škole proto nemá žádný vliv, že zaměstnanec s poskytnutím těchto údajů nesouhlasil. Soud tak dospěl k závěru, že i za účinnosti nařízení GDPR jsou nadále použitelné závěry vyslovené v citovaném rozsudku č. j. 8 As 12/2015-46 (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2019, č. j. 11 A 263/2018-35, č. 3914/2019 Sb. NSS).
24. Závěry vyslovené v *platovém nález*u, na nějž odkazoval žalovaný, dle názoru soudu na projednávanou věc nedopadají. Platový nález a závěry v něm vyslovené se týkají poskytování informací o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků, nikoliv informací o dosaženém vzdělání zaměstnanců, na něž se vztahuje právní úprava obsažená v § 8a informačního zákona. Oproti tomu poskytování údajů o platech je upraveno § 8c informačního zákona (ve znění účinném od 1. 1. 2023), přičemž dříve se poskytování informací o platech zahrnovalo pod § 8b informačního zákona, jehož výkladem se Ústavní soud zabýval (viz bod 125 platového nálezu). Nadto je třeba uvést, že žalovaný vznesl argumentaci týkající se nenaplnění kritérií vyslovených v platovém nálezu poprvé až ve vyjádření k žalobě. Takovým způsobem však nelze *ex post* „doplnit“ odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2009, č. j. 3 Ads 123/2008-79, č. 2307/2011 Sb. NSS). Soud by tedy nemohl k této argumentaci přihlížet, i kdyby měla věcnou relevanci.
25. Na věci nic nemění ani skutečnost, že jde nejen o zaměstnance, kteří vykonávají úřední činnosti, ale náplní jejich zaměstnání je i výkon činností, které mají pečovatelský charakter (údržba veřejných prostranství, úklid, poskytování stravovacích služeb apod.). V těchto případech budou z povahy věci zpravidla existovat odlišné požadavky na vzdělání a praxi (souhrnně na kvalifikaci) zaměstnanců vykonávajících takové činnosti (např. oproti pověřeným úředním osobám vykonávajícím úkony správního řízení). Avšak ani tato okolnost nevylučuje zájem na transparentnosti veřejné správy a její kontrole včetně vedení případné veřejné diskuse o kvalifikaci konkrétních zaměstnanců, kteří se podílejí „jen“ na výkonu „služeb“ poskytovaných obcí jejím občanům a dalším osobám. I v tomto případě platí, že jak poznamenal NSS, údaj o dosaženém vzdělání včetně vystudované školy nemá sám o sobě negativní informační obsah.
26. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce požádal o nesprávnou informaci, pokud ji žádal za účelem posouzení kvalifikace zaměstnanců. O kvalifikaci podle jejího názoru svědčí spíše vystudovaný obor nikoli škola, na níž zaměstnanec studium absolvoval. Soud k tomu uvádí, že je samozřejmě pravdou, že vystudovaný obor je pro posouzení kvalifikace zaměstnance klíčový. Nicméně i samotný údaj o absolvované škole zpravidla poskytuje relevantní informaci o zaměření studia a tím i o získané kvalifikaci, neboť zejména v odborném (středním či vyšším) školství jsou na jedné škole předmětem výuky (zpravidla) pouze obory podobně zaměřené a spolu související. V případě vysokých škol je výuka souvisejících a příbuzných oborů sdružena v rámci fakult. I na základě údaje o absolvované škole tak lze do určité míry usuzovat na kvalifikaci zaměstnance, byť je třeba k dosažení

dostatečné vypovídací hodnoty takové informace zohlednit i další okolnosti jako např. délku a charakter praxe, absolvování dalších kurzů, dlouhodobé pracovní zkušenosti apod. Ostatně ani údaj o vystudovaném oboru neposkytuje plný obraz o skutečných znalostech, zkušenostech či schopnostech konkrétního zaměstnance, jež se např. plynutím času či doplněním znalostí a praxe mohou měnit.

27. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobce má právo na poskytnutí požadovaných údajů o konkrétních školách, na nichž získali zaměstnanci obce nejvyšší dosažené vzdělání.
28. Pokud jde o žalobcem požadované informace o roku ukončení studia u jednotlivých zaměstnanců, dospěl soud naopak k závěru, že podmínky plynoucí z § 8a informačního zákona nebyly splněny. Tyto informace bezesporu představují údaje týkající se soukromí fyzické osoby (§ 81 a § 86 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů) a osobní údaje dotčených zaměstnanců [čl. 4 bod 1) GDPR]. Podle § 8a odst. 2 informačního zákona lze osobní údaje o zaměstnanci poskytnout, avšak pouze pokud *vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení*. Soud neshledal, že by údaj o roku ukončení studia mohl mít jakoukoliv souvislost s výkonem veřejné či úřední činnosti ani s funkčním či pracovním zařazením konkrétního zaměstnance. Poskytnutí dané informace povinnému subjektu neumožňují (a neukládají) ani zvláštní předpisy ve smyslu § 8a odst. 1 informačního zákona. Soud proto shledal žalobu v této části nedůvodnou.

Závěr a náhrada nákladů řízení

29. Soud shledal, že žaloba je důvodná v části týkající se odmítnutí žalobcovy žádosti ze dne 28. 2. 2021 o poskytnutí informace o tom, na jaké škole získal každý ze zaměstnanců obce nejvyšší dosažené vzdělání. V tomto rozsahu tedy zrušil pro nezákonnost napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí vydané povinným subjektem (§ 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.).
30. Soud dále zkoumal, zda je na místě postupovat dle zvláštní úpravy obsažené v § 16 odst. 5 informačního zákona. Soud konstatuje, že ve shodě se závěry vyslovenými v rozsudku NSS č. j. 8 As 12/2015-46 by bylo možné požadované informace odeprít tehdy, pokud by se ukázalo, že žádost o informace, které by bylo jinak třeba vyhovět, má za cíl poškodit dotčené osoby, kterých se informace týkají (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávisť apod.), a to na základě principu zákazu zneužití práva. Existenci takových okolností nicméně v posuzované věci správní orgány netvrdily a neplynou ani z obsahu správního spisu. Soud tudíž dospěl k závěru, že nic nebrání poskytnutí požadovaných informací o tom, na jaké škole získal každý ze zaměstnanců obce nejvyšší dosažené vzdělání. Soud tak nařídil povinnému subjektu, aby informace uvedené ve výroku II žalobci poskytl.
31. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že výrok pravomocného rozsudku je závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a *pro orgány veřejné moci*, tedy i pro povinný subjekt (§ 54 odst. 6 s. ř. s.).
32. Ve zbylé části soud žalobu zamítl, neboť není důvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. Důkazy navržené žalobcem soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť veškeré skutkové okolnosti nezbytné k posouzení věci vyplynuly z předloženého správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí.

34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. dle zásady úspěchu ve věci samé. Žalobce i žalovaný byli oba úspěšní pouze částečně, neboť se žalobce domohl poskytnutí (pouze) části požadovaných informací. Jelikož nelze v tomto případě poměr úspěchu stanovit exaktně, zohlednil soud především to, že argumentace žalobce se týkala dvou skupin informací, a to poskytnutí informací o konkrétní škole, na níž zaměstnanci dosáhli vzdělání, a o roce ukončení studia. Pouze v jednom z těchto bodů byla argumentace důvodná a žalobce dosáhl úspěchu. Za těchto okolností lze tedy mít za to, že míra úspěchu u obou účastníků je přibližně stejná. Soud proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
35. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů, neboť jí soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, lze podat návrh na soudní výkon tohoto rozhodnutí nebo návrh na zahájení exekuce

Praha 27. června 2023

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu